

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

leden 2022 / ročník XXXII

Rozhovor
s novým jáhnem
br. Matoušem

Perníkový
betlém Lenky
Příbylové

EPIFANIE
(Zjevení Páně)

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Tvůj křest (3. dotisk)

Dárková kniha ke křtu dítěte. Stručně a přehledně shrnuje celou liturgii svátosti křtu. Obsahuje prostor, kam lze zaznamenat datum a místo křtu, jméno křtícího kněze i jména přítomných členů rodiny. Další výhodou je místo k nalepení fotografií. Je to nejen památková publikace, ale i užitečná knížka, kterou bude moci dítě prakticky využít, když se bude připravovat na přijetí dalších svátostí. Křest tak může i o několik let později ožít jako důležitá událost jeho života, kterou mu rodiče (nebo prarodiče či kmotři) pečlivě zaznamenali.
váz., 48 s., 165 Kč

Evangelium na každý den 2022 (1. dotisk)

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2022 připravil P. Petr Vrbáček. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.
brož., 488 s., 119 Kč

Papež František – Gianni Valente

Všichni jsme misionáři

Rozhovor s papežem Františkem na téma misijního rozměru církve volně navazuje na encykliku *Evangelii gaudium* z roku 2013. Tentokrát papež hovoří velice osobním tónem a používá mnohé příklady a zkušenosti z vlastního života. Jde mu o to, abychom nezapomněli, že každý máme ve světě své jedinečné poslání, přičemž „bez něho nemůžeme dělat nic“ (srov. Jan 15,5). Misijní poslání křesťanů se nezákládá na lidské výmluvnosti ani na strategiích a metodách, ale na „sile přítazlivosti“, již působí živý Kristus v srdcích lidí: kéž by tak mohl volně působit i skrze každého z nás.

brož., 80 s., cena 135

Jacques Philippe

Čas pro Boha: O vnitřní modlitbě

Je radostné vidět, kolik lidí dnes žijí po Bohu. Mnozí křesťané touží po hlubokém modlitebním životě, chtějí se „venovat se modlitbě“. Narážejí však na překážky, které jim brání na tuto cestu vykročit, ale hlavně na ní vytrvat. Je to obrovská škoda, neboť právě vytrvalost v modlitbě je tou úzkou branou vedoucí do Božího království, na tom se shodují všichni svatí. Kniha vychází v novém překladu.

brož., 135 s., 159 Kč

Papež František

Modlitba Otčenáš

Kniha obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a směrlost, s níž se obracíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.

brož., 80 s., cena 135 Kč

Obsah

Editorial	3
Díky svěcení můžu nově vrůstat do Kristových tajemství	4
Nová kniha zachycuje přátelství Karla Skalického s Erazimem Kohákem	7
Personalia	7
Chci být skvělou maminkou, jako je ta moje	8
Nový bohoslovec v diecézně-misijním semináři Českých Budějovicích	11
Slovo života pro děti	12
Epifanie – Zjevení Páně	14
V Charitě přivítali dva nové ředitele	16
Adventní dílna pro rodiny	17
Pět svateb, spousta pohřbů a možná i rajska zahrada	18
O aktivismu jinak	20
Za Mikulášem do katedrály	21
150 let domu a škol U sv. Josefa	22
Duchovní obnova pro seniory s otcem biskupem Pavlem Posádem	23
DIECÉZNÍ CHARITA si připomněla 30 let od svého vzniku	24
Boží žena na jihu Čech	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 1. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Paní Lenka Příbylová vytvořila nádherný perníkový betlém, který byl vystaven v katedrále sv. Mikuláše. Rozhovor se špičkovou českou perníkářkou čtete na str. 8; Foto: archiv Lenky Příbylové

Foto: Miroslav Dolanský / Člověk a víra

Br. Matouš přijímá jáhenské svěcení od otce biskupa Vlastimila v katedrále sv. Mikuláše 21. 11. 2021. Rozhovor s br. Matoušem najdete v článku na straně 4.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

s velkými rozpaky jsme se rozloučili s uplynulým rokem, charakterizovaným mnohými zvraty. Poslední den v kalendářním roce, jak je tomu dobrým zvykem, jsme děkovali Bohu za vše, co jsme mohli prožít a chválili jej zpěvem *Te Deum*. Nyní vstupujeme do nového roku, který bude i nadále poznamenán dopady pandemie, která bude i nadále otvírat velké nejistoty v oblasti ekonomické i společenské. Na začátku roku jsme světili naše životy i naše farnosti pod ochranu Panny Marie.

Je ale důležité, aby tento postoj nezůstal vyhrazen jen pro pár svátečních chvil a tím již nezasahoval do naší každodennosti, našich mnoha zdánlivě všedních dní. Je dobré, abychom si uvědomili, že nejen přelom roku, ale každý nový den a každá nová chvíle nás staví před otázku, jak je využijeme, zda v nich budeme vzdávat díky Bohu a v jeho síle konat dobro pro druhé, nebo zda necháme tento drahocenný čas uplynout bez užitku.

Je jenom na nás, zda budeme schopni se v nesnázích obracet o pomoc i k naší Matce Panně Marii nebo zda si budeme jen zoufat, stěžovat si a hledat pomoc jen sami u sebe. V každé chvíli nastávajícího roku máme příležitost putovat směrem k nebi a stát se nástrojem Božím, tak jako Panna Maria, abychom pomáhali našim příbuzným, přátelům či sousedům na cestě k nebi, a co více svou modlitbou, prací obětovanou Bohu můžeme přispět k obrácení i těm, které vůbec neznáme. V každé chvíli můžeme být postaveni před otázku, zda jsme schopni Bohu děkovat za vše, zda mu důvěřujeme, zda věříme že má moc vše, tedy i to špatné a zlé, čeho se bojíme, obrátit k našemu dobru.

Děkuji vám všem za všechnu starost a námahu, kterou jste věnovali bratřím a sestrám během uplynulého adventu a o vánočních svátcích, aby mohli zakusit lásku Boží. Pán vám jistě odmění všechny oběti a námahy, které jste museli přinést.

Přeji vám a stále vyprošuji, abyste tento nový rok prožili v lásce Boží, obklopeni jeho otcovskou péčí, ve světle Ducha svatého, ve zdraví, pokoji a radosti. Kéž Vám Bůh žehná na přímělu Panny Marie!

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu *Setkání*. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu *Setkání*, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Díky svěcení můžu nově vrůstat do Kristových tajemství

Dne 21. 11. 2021 přijal v katedrále sv. Mikuláše jáhenské svěcení bratr Matouš, člen Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (petrini) v Českých Budějovicích. Při této příležitosti jsme jej požádali o rozhovor.

Co pro Vás znamená přijetí jáhenského svěcení?

Je to pro mě důležitý životní krok. Přijaté svěcení vnímám jednak jako výraz důvěry, jak ze strany otce biskupa, věřících a řádových spolubratřích, tak ze strany Boží. Nejvíc mě ale na tom těší ta přijatá Boží milost, díky které vnímám, že můžu nově vrůstat do Kristových tajemství.

Jaké je Vaše rodinné zázemí? Pocházíte z křesťanských poměrů? Byl třeba někdo z vašich příbuzných knězem?

Pocházím z lišovské farnosti, oba moji rodiče tedy bydlí neda-leko. Stejně tak i mladší bratr s rodinou, poslední babička a ši-roké příbuzenstvo. Rodinné zázemí mám tedy parádní. Dětství jsem prožil v 80. letech na statku. Po revoluci jsme restituovali předválečný inventář. Kupodivu se ho ještě podařilo rozcho-dit. Přikoupila se k němu kobyta a začalo se jen tak na přilep-šenou hospodařit. Pro mě a brášku moc práce nebývalo, ale o to hezčí na to máme vzpomínky. Později se rodiče rozhodli pro život v nedalekém městě. Oni to měli blíž do práce, my do školy, děda harmonikář do hospody a babička do kostela.

Prababička se hodně modlila za kněze na gruntu. Narodily se jí ovšem samé dcery a všechny se navíc rozhodly vstoupit do kláštera k našim sestrám na Lipenské. Té nejstarší, mojí babi-če, to však nebylo umožněno. Musela převzít statek a hlav-ně péči o rodiče. U Srdce Páně se tedy alespoň vdala, a sice za jednoho Vávru z červenooujezdský hospody. No ale díky tomuto rozhodnutí tady já dneska jsem, přijímám svěcení a můžu se věčně radovat z Hospodina. Zároveň věřím, že moje obrácení i řeholní zasvěcení jsou plodem babiččina životního sebedarování. Nakonec tedy musím říct, že ano, křesťanství je v naší rodině živě přítomné. Po generacích je situace taková, že někteří jsme věřící a někteří nevěřící, ale máme se rádi a je nám spolu dobře. A pokud se ptáte na

Br. Matouš rád relaxuje v horách.

kněze v naší rodině, tak asi jediným byl kanovník Kroiher, bra-tr mé praprababičky v matčině linii, o kterém jste shodou okolností psali v minulém čísle Setkání.

Byl jste hodné dítě, nebo spíše nehodné?

Byl jsem hodné dítě.

Co Vás ve škole bavilo a co nebavilo?

Miloval jsem matematiku a češtinu, tam jsem hravě skóroval. V případě angličtiny a tělocviku tomu bylo naopak.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Samozřejmě... oranžové mundúry státního podniku, možnost jezdit na stupínku za nákladákem, suverénně rolovat popel-nice ke středu ulice a posílat je na korbu jednu za druhou... samozřejmě jsem chtěl být popelářem. Tam je jasně vidět, že to je velká a důležitá práce.

Za jakých okolností jste byl povolán?

To bylo nádherný. Jednu neděli jsem během dne víc pociťoval takový radostný oheň po sv. přijímání a přicházely mi krásné myšlenky. A odpoledne mi Pán dal v takovém obrazném na-hlédnutí poznat, že kněžství je ve své podstatě plným výrazem jeho lásky k člověku, a že pokud je přijmu, můžu skrze svátosti pomáhat lidem, aby mohli vstávat k životu v plnosti. Tím vzala za své moje dosavadní představa kněze, dobře vyjádřená pís-ní „Když jsem já šel tou Putimskou branou...“ Od té chvíle jsem vnímal, že bych se v budoucnu cítil asi jako matka bez mléka, kdybych se setkal s nějakým potřebným člověkem a nemohl

Br. Matouš Vávra mezi příbuznými; Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

mu dát napít z pramene života v Bohu. Tím mě Hospodin získal pro svoji věc. Bylo rozhodnuto.

Komu jste se s tím poprvé svěřil, kdo z kněží Vám nejvíce pomáhal a jak to přijala vaše rodina?

Jako první jsem to pověděl dívce, se kterou jsem tehdy sdílel čas a srdce. Naše blízké přátelství právě začalo dozrávat ve vážný vztah. Je svatá. Byla statečná. A šťastně se vdala.

Pořádně jsem to neuměl říct našim. Nakonec na mém stole našli přihlášku na teologii. Měli čas to trochu zpracovat, a když se mě pak na to zeptali, tak už s tím, aby mi vyjádřili respekt v mém životním rozhodnutí. Toho si moc vážím.

Na cestě mě doprovázel místní duchovní, P. Jan Doležal, a to už před tím povoláním. Výborné pak bylo, že když ho jmenovali píseckým děkanem, já v té době v Písku zrovna vstupoval do postulátu k petrínům. Duchovní doprovázení tak mohlo nerušeně pokračovat i v dalších letech. Paráda!

Jaká byla Vaše cesta do českobudějovické komunity petrínů?

Prostorově vzato krátká, prostě jsem sešel z Lišovského prahu. Ale z časového hlediska to trvalo čtyři roky. Bratři trvali na tom, abych před vstupem k nim dokončil svoje studium na Filozofické fakultě v Brně. O to jsem se snažil souběžně se studiem teologie v Budějovicích a při práci vrátného ve slévárně. Bylo to lopotné a trvalo to příliš dlouho. Nakonec už jsem přestal věřit tomu, že k petrínům vůbec kdy vstoupím. Pak to ale šlo ráz na ráz – v jednom týdnu mě vyhodili z fildy i z fabriky. Paráda! A bratři mne hned na to přijali komunity. Sbalil jsem se a vydal dolů do kláštera na komorní liturgickou oslavu 125. výročí založení kongregace petrínů a ten den už jsem tam zůstal jako postulant.

Proč a čím Vás oslovili právě petrini?

Skutečnost je taková, že na začátku to byl Hospodin, kdo mě oslovil, a to v době, kdy jsem petriny znal jenom z doslechu. Už jsem ale věděl, že se chci stát knězem, studoval jsem teologii a jen rozlišoval, kdy a kam vstoupit. K tomu oslovení došlo po jedné studentské mši sv. na Čtyráku. Oči mi tehdy zůstaly na svatostánku a v takovém jakoby bdělém snu jsem uviděl Ježíše, jak se mi svěruje do rukou jako hostie, abych ho nosil, rozdával a ohlašoval lidem. Abych mu prostě sloužil svým lidstvím tam, kde on svoje lidství vydává pod znamením chleba. Důvěrnost, se kterou se mi v tom vidění vkládal do rukou, ve mně vyvolala spontánní odpověď: „Pane, chci ti sloužit v eucharistii.“ A tu jsem živě, i když ne ušima, ale zřetelně zazníval slovo „petrini“. Pomyslel jsem si, to je ten regionální řád, o kterém si leckdo myslí lecco... I namítl jsem: „Ale Pane, já myslím spíš na jezuity, nebo premonstráty...“ Jenže v tom okamžiku mi ze srdce vyvěřela nádherná nadpřirozená radost a v její síle jsem najednou mohl obejmout a přijmout celý svůj následující život u petrínů. Až jsem se tomu zasmál: „Pane, jestli chceš, tak třeba petrini.“

Samotní petrini mě oslovili až o pár týdnů později, o svatém Jáně, jejich patronu, a to specifikací své spirituality na jejich webových stránkách. Jakmile jsem si to přečetl, všechno bylo

Br. Matouš mezi petriny – zleva: P. Jan Madár, P. Cyril Havel, br. Matouš Vávra, P. Štěpán Nemec a P. Maximilián Koutský; Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

jasné. Druhý den jsem se jim šel nahlásit jako případ duchovního povolání. Když jsem je pak začal poznávat, mě oslovili svými tichými, beránčími povahami. Nakonec jsem začal oceňovat i skutečnost, že bratři jsou, slovy klasika, cítit po ovcích. Jsou s lidmi a mezi lidmi. Kdosi o nich řekl: Čím blíže je znáte, tím radši je máte – i když byste je někdy nejradši zabil.

Kdybyste nebyl petrinem /nebo kdyby petrini nebyli/, do jaké jiné kongregace byste vstoupil a proč?

Věřím, že kdybych vstoupil do jakékoli jiné kongregace, že bych z ní při prvních větších těžkostech zase slavně vystoupil. Já moc nepociťuji potřebu žít v klášteře. Nevyhledával bych to. V bratřích mám sice nejbližší přátele, ale to se taky nemusí podařit všude. Asi bych byl diecézním knězem.

Jaké máte povinnosti a úkoly v komunitě – změnilo se po jáhenském svěcení něco? – jiné povinnosti a nové úkoly, a naopak co už třeba nebudete dělat?

Bratři mě naučili vnímat a vidět, co je potřeba. A že chlebem života je převzít za ten stav odpovědnost a dát těm věcem to, co potřebují. V tomto smyslu mě dnes živí starost o jeden velkostatek, který petrini nedávno restituovali po 70 letech pustnutí. Má docela zajímavou historii. Kromě nějaké správcovské agendy studuji jeho potřeby a možnosti a jednám o něm s lidmi z různých profesí.

Br. Matouš Martin Vávra CFSsS

Narozen v roce 1984, původem z lišovské farnosti. Absolvoval SPŠ stavební v Č. Budějovicích, Filozofickou fakultu v Brně a po studiu na Teologické fakultě JČU absolvoval Philosophisch-Theologische Hochschule v Heiligenkreuz v Rakousku. Roku 2014 vstoupil do Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (petrini), kde po čtyřech letech složil věčné sliby. V současnosti pracuje jako referent správy majetku kongregace. Letos, o slavnosti Ježíše Krísta Krále přijal v budějovické katedrále jáhenské svěcení.

O Petrinech

Bratry Nejsvětější Svátosti, jedinou českou mužskou řeholní kongregaci, založil r. 1888 mladý českobudějovický kněz Václav Klement Petr. Jejím cílem je šíření úcty k Ježíši přítomnému v hostii a zároveň bratři zřizovali různé instituty pro výchovu mládeže a formaci kandidátů kněžství. Jejich spiritualita spočívá v kontemplaci a přijímání Ježíšovy lásky v tajemství eucharistie a v následném uskutečňování tohoto tajemství ve svém osobním životě. Bratři se každý podle svých darů a povolání věnují různým činnostem, především pastorační, katechezi a duchovnímu doprovázení, vydavatelství, pedagogické a vědecké činnosti, ale i péči o nemocné nebo hospodaření. V současnosti žijí ve dvou komunitách, z nichž jedna je v Českých Budějovicích a druhá v Písku.

No a s jáhenským svěcením mi přibýly nové služby: mám jiné úkoly při bohoslužbách, začínám pravidelně kázat a už jsem stačil vést i jeden obřad kremace.

Co Vám dělá největší radost při Vaší službě, čemu byste se chtěl v budoucnu nejvíce věnovat, co si myslíte, že je Vaším hlavním posláním, které máte splnit?

Největší radost mi dělá, když můžu vnímat, že něco dělám spolu s Bohem nebo pro něho. To je vzácný a nádherný, to, za čím v životě jdu. V tom je blaženost vezdejší i věčná.

Pokud jde o životní úkol, tak mám pocit, že už můžu v klidu umřít. Odevzdal jsem diplomku o tajemstvích eucharistického života. Ty věci mě uvnitř dlouho pálily, nevěděl jsem, jak je vyjádřit. A nakonec stačilo prostě jenom ukázat na sv. Faustynu Kowalskou a je to! Paráda! Ona totiž pojímala svůj vztah s Bohem originálním mystickým jazykem jako vztah hostie a celebranta. Takové pojetí, analogické např. ke snubní mystice, vrhá nové světlo na různé fenomény duchovního života, umožňuje nově vyjádřit spasitelné postoje člověka vůči Bohu a vůbec povahu křesťanské identity, a především dává nově pochopit prostotu cesty člověka ke svatosti. No a pálení je pryč. Už mě tu drží jen Boží vůle.

Zřejmě se i nadále budu věnovat těm našim nemovitostem. K tomu jsem teď v kongregaci přijal i jmenování generálním ekonomem, zrovna ve chvíli, kdy nás čeká evropská dotační sedmiletka. A ke všemu mě vedle nějakých kondičních pastoračních úkolů chce pan biskup mít svým ceremonářem. Nakonec to vypadá tak, že se podle návodu své diplomky budu muset rozlámat a rozdat.

Kdo je Vaším duchovním vzorem?

Tím jsou mi zcela přirozeně spolubratři. Bratry mám denně před očima a jsou to vzory reálné pro můj život: sdílíme jedno charisma, prožíváme identické situace... Bratři sice nejsou o moc starší, ale na petrinských cestách jsou už mnohem delší dobu než já. I oni se učili, co znamená být petrinem, od Ondoka, Vícha a dalších. A ti zase od Kadaniáka, on od Krebse a ten

Věčné sliby složil br. Matouš 17. února 2018 v kostele Panny Marie Růžencové.

od Zakladatele. A všichni pak od Pána v eucharistii. No a mezi tím se hrouť monarchie, zuří války, křepčí okupanti, kradou komunisti, mocipáni přicházejí a odcházejí... ale petrin, ten v Pánu zůstává stále přítomen, i když třeba vypadá obyčejně jako oplatka.

Máte oblíbený citát/pasáž z Písma, oblíbeného svěťce, životní heslo?

Miluji antifonu *Vidi aquam*, vzatou z proroka Ezechiela. Ta vyjadřuje, co bych chtěl svým životem sdělovat taky: „Viděl jsem pramen vody, který vyvěral z Chrámu na pravé straně. A všichni, k nimž ta voda dosáhla, byli uzdraveni a volají aleluja.“ Myslím tím odkazování na Boží milost, která pramení z Ježíšova boku, a která je díky svému působení svědkem pro celý svět. A v Písmu mám taky moc rád vyznavačskou větu: „Náš Bůh je oheň stravující.“

Jak trávíte volný čas, jak dobíjíte baterky?

Když po práci zaklapnu notebook, obrátím se na klášterního psa s dotazem, kde má vodítko. On mě chytne za rukáv, dotáhne mě k věšáku a čumákem to vodítko rozhoupává. Má při tom Vánoce a já z toho mám ježíškovskou radost. Namíříme si to do přírodních exteriérů za městem. Čas je jakoby pro nás a my si to užíváme. Cestou zpátky se někde zastavíme u kiosku na pivo a na kus řeči s lidmi, co se tam taky zastaví. Bývá to fajn.

Taky je pro mě relax skočit do bazénu a prostě si užívat stav beztlíže – tak slavím památku prenatalní pohody. Kromě toho ujíždím na jedné prastaré strategické počítačové hře jménem Civilizace, rád procházím Alpy, hraju na ukulele a moc rád fotím.

Co důležitého byste chtěl sdělit čtenářům Setkání a já jsem se na to nezeptal?

Nezeptal jste se na to, jestli bych třeba se čtenáři Setkání někdy nezašel na opravdové setkání u piva. Na to bych odpověděl, že moc rád.

Ptal se Petr Samec

NOVÁ KNIHA

zachycuje přátelství

Karla Skalického

s Erazimem Kohákem

Profesor Karel Skalický podepisoval v úterý 7. prosince v budějovickém studentském kostele Svaté Rodiny knihu dopisů s filozofem a exulantem Erazimem Kohákem „**Tvůj in Xto: Vzájemná korespondence z let 1978–2011**“, kterou editorsky připravil Zdeněk A. Eminger.

„Poté, co Erazim Kohák loni v únoru zemřel, rozhodli jsme se s profesorem Skalickým, že by bylo dobré, kdyby světo světa spatřily jejich vzájemné dopisy, které jsme plánovali vydat in futuro,“ vysvětluje vznik knihy Zdeněk A. Eminger s tím, že jde o ucelený konvolut dopisů, které má Karel Skalický v archivu.

„Knihu z nakladatelství Torst chápeme i jako most mezi I. a II. dílem pamětí profesora Skalického, který knihu dedikoval Erazimu Kohákovi, k němuž ho poutalo mnohaleté přátelství,“ dodal Zdeněk A. Eminger.

Profesor Skalický si přítele vážil. A úcta byla vzájemná, o čemž svědčí 116 dopisů i přílohy. „S Erazimem nás spojovalo až mysteriózní přátelství, ač jsme byli oba rozdílní,“ svěřil se Karel Skalický. „Já jsem katolík, on protestant, já žil v exilu v Evropě, zatímco on v Americe, po návratu do vlasti bydlel v Praze, kdežto já na Hluboké a v Českých Budějovicích,“ dodal Karel Skalický, který oslavil 23. 12. 2021 šedesáté výročí kněžského svěcení.

Radek Gális

Zleva: autor předmluvy F. Štěch, profesor K. Skalický a editor Z. A. Eminger představují novou knihu v kostele Svaté Rodiny; Foto: Radek Gális

Personalia

A. Ustanovení

Br. Mag. theol. Matouš Martin Vávra, CFsS přijal **21. 11. 2021** jáhenské svěcení a od téhož data byl ustanoven k jáhenské službě v **kostele Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město a dále **ceremonářem a řidičem diecézního biskupa o liturgických slavnostech**. Č.j.: 2679 a 2680/2021.

B. Životní jubilea:

P. Mgr. et PhDr. Přemysl Bedřich Hanák, OPraem. oslavil **18. 12. 2021** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Andrzej Urbisz

oslavil **2. 1. 2022** své padesáté páté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

P. Tomáš Koňarik, OCr. oslavil **18. 12. 2021** své čtyřicáté páté výročí kněžského svěcení.

Mons. prof. Dr. Karel Skalický, Th.D. oslavil **23. 12. 2021** své šedesáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře Otce biskupa

VLASTIMILA KROČILA

1. 1. 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

6. 1. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

24.–26. 1. Praha: plenární zasedání ČBK

30. 1. 10:00 Č. Budějovice, kostel sv. Vojtěcha: mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Česká biskupská konference nabízí pro lidi ve službách církve

Naučte se, jak na vztahy, sociální sítě, financování církevních projektů a mnoho dalšího

jednodenní kurzy, prezenčně nebo on-line, dotované ceny

3 tipy na úspěšné kurzy, na které se „stojí fronta“:

- ☒ Řešení konfliktních situací a emočně náročných rozhovorů, lektor Mgr. Aleš Bednařík
- ☒ Komunikace na sociálních sítích, lektor J. Zápotocký
- ☒ EU – příležitosti, které přináší a jak je využít?, lektor Ing. Jiří Krist a PhDr. Marie Váňová

Kompletní nabídka a obsahy kurzů najdete na
www.cirkev.cz/vzdelavani

Rezervujte si svůj kurz co nejdříve (kapacita omezena):
e-mail: vzdelavani@cirkev.cz
telefon: +420 220 181 305

„Chci být skvělou maminkou, jako je ta moje“

V katedrále sv. Mikuláše byl 5. prosince 2021 instalován nádherný perníkový betlém, nedávno oceněný zlatou medailí na Moravském cukrářském šampionátu Flora Olomouc 2021. Jeho tvůrkyní je paní Lenka Příbylová, která dnes mezi „perníkáři“ patří k absolutní špičce v naší zemi. V následujícím rozhoru se dozvíte řadu zajímavostí nejen o perníkovém betlému.

Jak jste se dostala k výrobě perníku – byla to rodinná tradice?

Vůně cukrařiny provází mou rodinu už po několik generací, avšak ta vůně pravého perníku a kouzlo malování se zrodilo teprve v mém dětství díky mé mamince, která mě od malička vedla k hezkým věcem a tvoření. Maminka byla všestranná, dělaly jsme vše, na co si lze vzpomenout. Ale nejsilnější vzpomínka směřuje do období Vánoc a Velikonoc, kdy jsme malovaly perníčky. Nejvíce si vzpomínám na velikonoční vejce pro koledníky. Nejdříve jsme je ozdobily po obvodu a pak jsme cukrem obarveným kakaem malovaly doprostřed kočičky. Vejce jsme pak svazovaly mašličkou a dávaly je koledníkům místo klasických vajíček. Úžasně voněla a byla velká jako dvě dětské dlaně, aby bylo do čeho kousnout, jak vždy říkala maminka. Tato perníková vajíčka se stala Příbylovou tradiční koledou až do dneška.

Vaše jméno je spojeno s názvem „Studnické perníčky“. Můžete ten projekt popsat?

Před 7 lety, jednoho podzimního večera jsme s maminkou zavzpomínaly na dětství, zadělaly těsto, upekly chaloupku a začaly malovat. Byl to balzám, dokázaly jsme malovat a hodiny mlčet, najednou jsem měla čistou hlavu a veškeré myšlenky a pozornost směřovaly do špičky sáčku naplněného cukrem. Tehdy vznikla první fotka a myšlenka založit si své stránky. Studnické perníčky vznikly spontánně, bez příprav a očekávání. Dnes je tomu už 7 let, co se pravidelně účastníme jarních a vánočních trhů v Telči na zámku pod záštitou místní hospicové péče Sdílení, kterou intenzivně a s láskou podporujeme. Například každoroční výrobou 500 kusů perníkových medailí pro dobročinný „Běh městem šťastných lásek“.

Beze sporu patříte mezi českou „perníkářskou“ špičku.

Už v roce 2020 získal perníkový model usedlosti čp. 16 z Holašovic zlatou medaili na Moravském cukrářském šampionátu. Proč jste ztvárnila právě tento statek?

Vzhledem k tomu, že na rozdíl od letošního ročníku nebylo specifikované téma, rozhodla jsem se pro mou srdcovou záležitost – selské baroko. Víte, ono se jen tak pustit do tak obsáhlého projektu není jednoduché rozhodnutí. A tak právě vždy nějaká vrcholová soutěž je pro mě tím nejlepším motorem :-)

Co z perníku vytváříte nejraději a kde berete inspiraci?

Mou největší radostí jsou perníková srdce psaná na míru. Před dvěma lety jsem se začala věnovat kaligrafii a večer co večer jsem poctivě trénovala inkoustem na papír. Po roce, když písmo začalo mít ty správné křivky, začala jsem hledat cesty, jak rukopis přenést na cukrový podklad. Mé cíle s písmem jsou ještě hodně vzdálené, ale troufnu si říct, že srdce psaná mou rukou jsou originální a nenapodobitelná. Velmi oblíbené jsou svatební jmenovky a poděkování rodičům. A mou největší radostí je psaní citátů na perník. Vždy když mě nějaký zaujme, hned si ho ukládám a pak ho přenesu jako posláni na perník :-)

Na které své dílo jste nejvíce pyšná?

Právě na letošní betlém, byla to pro mě opravdu výzva. Když jsem se dozvěděla téma letošního ročníku soutěže, ihned jsem to celé zavrhlá. Jenže mi to stále leželo v hlavě. Věděla jsem, že určitě nechci vytvořit klasické placaté postavičky pastýřů, Josefa, Marie a Ježíška. Muselo to vypadat celé úplně jinak, neokoukaně. A tak jsem jednoho večera vzala zbytek těsta z lednice a zkusila modelovat 3D postavy rovnou na plech. Když jsem vytáhla výsledek z trouby, ještě ten večer jsem odeslala přihlášku :-)

Pečete také „běžné“ perníčky, které jsou určené hlavně k jídlu?

Víte, jak se říká, kovářova kobyla chodí bosa... U nás doma je perníku po celý rok tolik, že už na něj vlastně ani není chuť

:-) tak tedy výjimečně pro známé, ale u nás doma perníček k jídlu nenajdete :-)

Jíte ráda perník?

Jak jsem již uvedla výše, perníčky pro mě nejsou atraktivní cukroví, na kterém bych si pochutnala. Ale přiznám se, že velmi ráda očíhávám, zkoumám a ochutnávám perníčky jiných perníkářek. Je to taková naše velká perníková rodina, vzájemně známe svá díla, svůj rukopis, své pokroky a vždy je pro mne pokladem v ruce, když nějaký perníček dostanu jako dárek nebo pozornost.

Jak vlastně probíhá proces tvorby „perníkové chaloupky“ nebo jiného objektu z perníku? Používáte nějaké nákresy, plány, šablony, nebo rovnou tvoříte „od oka“?

Vykrajovátek máme doma plnou skříň, ale pokud chci opravdu originalitu, nikdy nepoužívám něco, co vyrobil někdo přede mnou k účelu výroby perníku. Ať už to byl Holašovický statek nebo letošní betlém, vždy vycházím z inspirace, která nesouvisí s pečením perníku nebo snad z hotového díla někoho jiného. To nejlepší ze mne vždy vzejde, když zavru internet, procházím se přírodou, městem, mám otevřené oči dokořán, vypnutý telefon a vnímám jen své myšlenky.

Jak se jednotlivé součásti spojují?

Vše je spojeno cukrem, nikdy nepoužívám žádné výtzuže nebo chemická lepidla a pomůcky ke zpevnění.

Z čeho je těsto na perníkové stavby – liší se nějak od „jedlého“ perníku?

Těsto je takové, jak ho používala moje babička ze Studnic, to je pro mě další zásada dodržení rodinné tradice. Jen mouku jsem nahradila žitnou, protože je pevnější, lépe váže ostatní suroviny a tím pádem se s ní lépe pracuje.

Jak vznikl nápad na betlém a proč jste se rozhodla vystavit jej právě v katedrále sv. Mikuláše?

Nádherný perníkový betlém paní Příbylové byl vystaven v katedrále sv. Mikuláše;
Foto: archiv děkanství u sv. Mikuláše

Syn Eduard je největším životním štěstím Lenky Příbylové;
Foto: archiv Lenky Příbylové

Všechny detaily výzdoby jsou vytvořené z cukru – bez lepidel, výztuží nebo pomůcek pro zpevnění;
Foto: archiv Lenky Příbylové

Perníková srdce psaná na míru jsou originální a nenapodobitelná;
Foto: archiv Lenky Příbylové

Téma bylo dáno odbornou porotou a dnes jim za to zpětně děkuji. Díky tomu, že jsem to nevzdala, posunula jsem své možnosti o velký kus dál. A už když jsem připravovala celý projekt na papír, věděla jsem, že by pro mě bylo velkou ctí, kdyby mé perníkové dílo na téma betlém mohlo "dožít" na tak důstojném místě, jako je právě katedrála. S tříletým synem sem často chodíme pozdravit andělíčky, jak říká, a vždy jsem si představovala, jaké by to pro mě bylo zadostiučinění, kdyby tady stál...

Kolik těsta jste na betlém spotřebovala a jak dlouho trvala jeho výroba?

Na výrobu padlo 14 kg těsta a výroba trvala čistých 70 hodin. Vše je ale o vrstvení, schnutí, čekání, vymýšlení a tak to celé trvalo 4 měsíce.

Jaký bude další osud tohoto betlému?

Měla jsem možnost navštívit společně s panem děkanem Marešem otce biskupa na Biskupství. Ta úžasná energie, klid od venkovního shonu, přátelský přístup sester, nádherné prostory, to vše mě tak uchvátilo, že jsem se rozhodla betlém

věnovat biskupství, kde bude dělat radost řádovým sestrám.

Než se betlém dostal do katedrály, byl vystavený v prodejně „Dárkové zboží U Spázalů“ v Telči a pomáhal získat prostředky pro hospicovou péči. Jak se Váš záměr podařil?

Hospicovou péči Sdílení dlouhodobě podporujeme, byli u našeho zrodu, oni nás pozvali na první hospicový dobročinný řemeslný trh a také nám byli velkou pomocí a oporou v nelehkých životních situacích. A tak jsem velmi ráda, že celý můj nápad byl tak oceněn prostými lidmi, kteří se přišli na betlém podívat a přispěli do kasičky. Na nákup léků se podařilo vybrat úžasných 20 000,- Kč.

Jaké další plány máte v hlavě?

Plánů a snů je spousta, ale ten nejžhavější je účast na světové soutěži. Chtěla bych ukázat světu, v jak krásné zemi žiji a jak jsem pyšná na české řemeslo a na práci mých předků, které nechci a nenechám zaniknout

Ptal se Petr Samec

Lenka Příbylová o sobě

„Narodila jsem se v roce 1981 v Dačicích a s rodiči a starší sestrou jsem žila ve Studnicích u Telče. Vystudovala jsem obor kuchař číšník, následně si dodělala maturitu. Poté jsem pracovala v kavárnách, hotelích, hledala jsem samu sebe, ale vždy jsem pracovala ráda a milovala jsem kontakt s lidmi. V roce 2004 jsem začala pracovat v korporátní americké společnosti na pozici obchodního zástupce. Po třech letech jsem povýšila a tady přišel osudový moment, kdy jsem začala pracovat a poznávat celé

jižní Čechy, ale především České Budějovice, do kterých jsem se zamilovala. V roce 2010 jsem se sem přestěhovala a jsem dnes šťastná, že jsem tady. Před 3 lety se mi narodil syn Eduard, který je tím největším životním štěstím, které mě potkalo. A právě v těchto dnech se rozhoduji udělat další krok v životě. Už se nechci vrátit do práce, která je možná velmi atraktivně ohodnocena, která přináší prestiž, luxus a spoustu kontaktů. Chci být skvělou maminkou, tak jako je ta moje, chci syna učit běžným věcem, základním hodnotám a radostem, trávit čas s rodinou a přáteli, které miluji, no a samozřejmě rozvíjet, podporovat a šířit toto krásné řemeslo, jakým je perníkařina. Chci si jít za svými malými, ale krásnými sny a plnit si je, protože právě tady je má pravá podstata a opravdové vnitřní štěstí.“

Nový bohoslovec v diecézně-misijním semináři v Českých Budějovicích

Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater v Českých Budějovicích zahájil v říjnu 2021 již 5. rok své existence v českobudějovické diecézi. V současné době je ve formaci ke kněžství 7 mladých mužů z České republiky, Slovenska, Itálie a Mexika. V červnu odešel ze semináře Doman Kučera z Olomouce, ale v listopadu seminář přijal nového bohoslovce z Itálie. Při této příležitosti jsme mu položili několik otázek:

Můžete nám v krátkosti něco říci o sobě a o Vaší rodině?

Jmenuji se Edoardo De Santis, je mi 25 let a pocházím z města Sant'Egidio alla Vibrata, které se nachází ve střední Itálii. Pocházím z křesťanské rodiny a mám další dva sourozence, staršího bratra a mladší sestru. Všichni jsme praktikující, celá naše rodina je aktivně zapojena do dění ve farnosti v našem městě. Co se týče stu-

dia, v roce 2016 jsem odmaturoval na střední škole se strojným zaměřením, a hned poté jsem našel práci v nedaleké fabrice, kde jsem pracoval až do října tohoto roku. V půlce října jsem práci ukončil a v listopadu jsem nastoupil do Diecézně-misijního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích, abych započal duchovní přípravu ke kněžství.

Kdy jste se dozvěděl o tom, že začnete studovat v Českých Budějovicích a jaká byla Vaše první reakce? Věděl jste dříve něco o České republice nebo o městě „Budweis“?

O možnosti přijetí do kněžského semináře jsem se dozvěděl září, a přijal jsem ji velmi pozitivně, protože byla odpovědí na hledání mé konkrétní životní cesty, a to i proto, že poslední období, které jsem v Itálii prožíval, nebylo úplně jednoduché. Práce a další aktivity s ní spojené mě úplně pohlcovaly a mé hledání povolání se tak stávalo čím dál víc komplikované. Před mým vstupem do semináře v Českých Budějovicích jsem toho o České republice moc nevěděl. Znal jsem jen, kde leží Praha a Brno, ale nikdy jsem tam nebyl. Brno znám z televize, a to proto, že se tam konají známé motocyklové závody, a vzhledem k tomu, že jsem vášnivý motorkář, často jsem závody sledoval.

Jaké jsou Vaše první dojmy a pocity z Vašeho pobytu v Českých Budějovicích?

Město se mi velmi líbí. Já pocházím z městečka, které má asi jen 10 tisíc obyvatel, ale být ve větším městě mi vůbec nevadí, právě naopak. Postupně budu i mít možnost se seznamovat s českou kulturou, která se mi z prvních dojmů jeví v mnoha směrech odlišná od té naší italské. Těším se ale, že poznám nové lidi, nová místa a jsem zvědavý, co přinese i tento nový způsob života, kterým bude pro mě čas formace v semináři.

Jak Vám tady u nás chutná?

Česká kuchyně mi chutná. Navíc, kuchařky, které máme v semináři, vaří opravdu výtečně. Je pravda, že je odlišná od naší

Celý seminář na počátku formačního roku 2021–22.

italské, ale dává mi možnost poznat nové chutě, které z Itálie vůbec neznám.

Co je pro Vás v tuto chvíli nejtěžší?

Největším oříškem je pro mě samozřejmě jazyk. Čeština se mi jeví z prvních hodin výuky velmi těžká. Tím, že je to slovanský jazyk, to znamená, že je na jiné bázi než italština, tudíž všechna slova jsou pro mě nová. I učení se gramatiky je pro mě v této chvíli opravdu náročné. Musím ale na druhou stranu říct, že se mi hodiny češtiny líbí, protože jsou kreativní a dávají mi možnost dělat první krůčky v tomto pro mě novém jazyce. Rovněž i studium teologických předmětů, které jsem započal, čtení církevních dokumentů (které mám naštěstí k dispozici v italštině) a řád v semináři, jsou pro mě velkou změnou oproti předchozímu způsobu života, ale jsou velkým příslibem, že se budu moci naučit mnoho důležitých věcí a nabýt nové zkušenosti a poznání.

Přejeme Vám tedy, ať se Vám to s úspěchem daří a ať studium teologie a duchovní formace v semináři v Českých Budějovicích přinese ve Vašem životě potřebné plody.

(přeloženo z italštiny)

Foto: archiv Redemptoris Mater

1

SŽ

SLOVO ŽIVOTA

Srov. 1 Petr 2,9

“Povolání hlásat mocné skutky Páně.”

Když Bůh působí, činí **veliké věci**.

Avšak jeho dílem, překonávajícím všechna ostatní, je to, které dovršil Ježíš: svou smrtí a svým vzkříšením stvořil **nový svět a nový lid**.

NEJMOCNĚJŠÍ SÍLA

“Ježíš, když stvořil tento nový lid, nás osvobodil z egoismu, z nenávisti a zášti a **jako zákon nám dal vzájemnou lásku, která z nás činí jedno srdce a jednu duši...**“.

Láska je tou nejmocnější silou na světě: kolem toho, kdo miluje, rozpoutává pokojnou křesťanskou revoluci [...] **Láska! Kolik lásky je zapotřebí ve světě!** ...

SVĚDČÍM O RADOSTI

Pakt vzájemné lásky

Ježíš řekl, že svět pozná, že jsme jeho a skrze nás pozná Boha, podle vzájemné lásky a jednoty: **„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“** (Jan 13,35).

KONKRÉTNÍ GESTO

Dnešní doba po každém z nás žádá konkrétní gesto:

- > **lásku, > jednotu,**
- > **společenství, > solidaritu.**

Vám se také přihodila podobná zkušenost?

NAŠE ZKUŠENOSTI

Jsou život

Ahoj, já jsem Paulo a je mi 16 let

MYSLEL JSEM, ŽE JE TO TĚŽKÉ

Právě jsem skončil první ročník v této mé nové škole.
Kolik času už uběhlo od prvních dní v té naší třídě.

Kdybych se ocitl na prázdném fotbalovém hřišti, cítil bych se méně sám, než tam.

Ano, takový byl můj dojem v prvním období.

Chtěl jsem i do tohoto prostředí přinést můj životní styl, ale oni to nechápali a já jsem se cítil čím dál víc sám.

Často jsem v sobě měl chut' všeho nechat a jít si po svém.

Jednou po nás naše profesorka chtěla, abychom hovořili o vážné události, která se stala v našem městě mladým našeho věku. V dialogu začala převažovat povrchnost.
Cítil jsem pochybnost: **„Vstoupím do toho nebo ne?“**.
Rozhodl jsem se, že řeknu, co si o tom myslím. Řekl jsem, že věřím v lidskou rodinu, a protože jsme všichni bratři a sestry, musí být také Otec, který nás miluje a všechno, co se stane nebo co dopouští, **je pro dobro všech**.

Nastala chvíle ticha, která mi připadala jako věčnost a pak nečekaný potlesk. **„Dobrá řeč, Paulo!!!“**

Když skončila hodina, jeden spolužák se ke mně přiblížil a říká mi: **„Viš, proč jsem tleskal i já? Protože to, co jsi říkal, jsem viděl v tvém chování. Mně by se líbilo věřit jako ty, možná že někdy...“**

centro.rpu@focolare.org

Když věříme Ježíšovým slovům, jsme šťastní

„Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit“
(Mt 2, 1-12)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Mudrci přišli do Jeruzaléma ke králi Herodovi a zeptali se ho: Kde je izraelský král? Viděli jsme jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.

Herodes se znepokojil kvůli tomuto novému "králi" a řekl jim, aby se za ním přišli znovu, až ho najdou (byla to přetvářka, protože se ho chtěl zbavit).

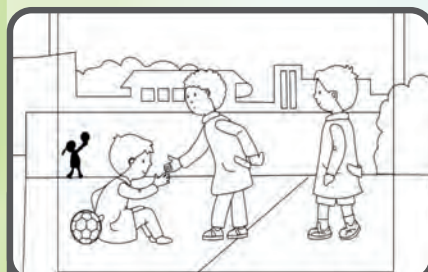
Mudrci přišli k chýši a poklonili se Ježíškovi. Pak se vrátili do dalekých zemí, odkud přišli, protože se ve snu dozvěděli, aby už nechodili k Herodovi.

Zkušenost : Paolo (Brazílie)
Když si moji spolužáci hráli, začali si ubližovat a hádat se.

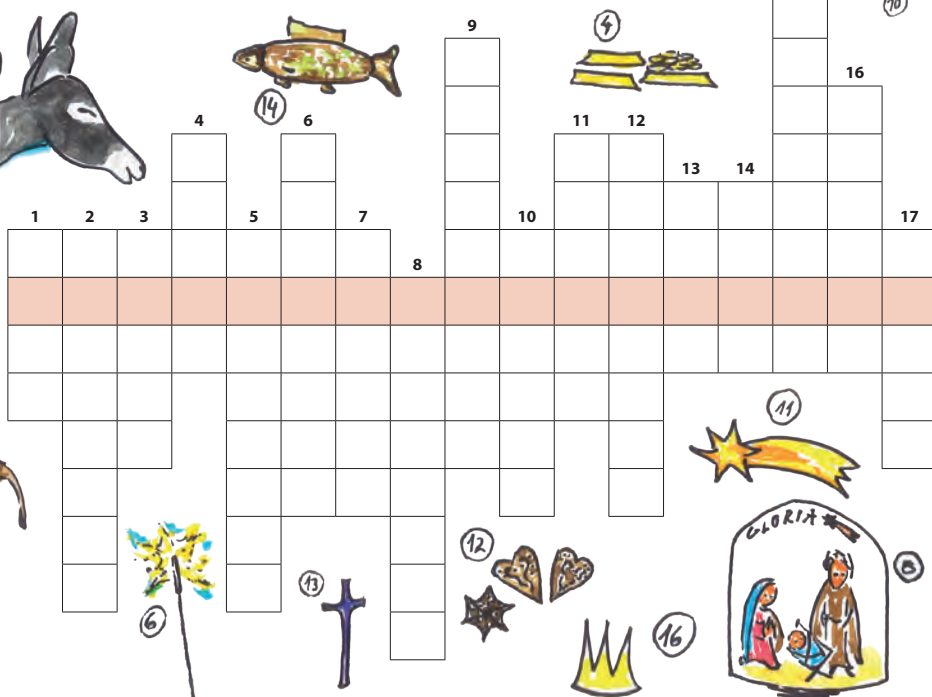
Začal jsem jim tedy vyprávět příběh o Ježíšovi, mudrcích, Betlémské hvězdě a další.

Ted', když si hrají a někdo se zraní, vzpomene si na Ježíše, že také hodně trpěl a pokračují ve hře bez hádek.

Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit. (Mt 2, 2)

Podle tradice přišli tři králové do Betléma poklonit se novému králi. Na to místo je dovedla jasná hvězda a králové mu přinesli dary. Tuto slavnost slavíme každý rok 6. ledna. Víte, jak se tato slavnost nazývá? (viz tajenka)

Tajenku z lednové křížovky pošlete na adresu katechetky@bcb.cz.

Epifanie – Zjevení Páně

Oblíbená koleda, kterou i díky Tříkrálové sbírce máme ve svých uších – „My tři králové jdeme k vám...” – nás zavádí k příběhu, který je v našich myslích úzce spojen s 6. lednem, se slavností, kterou lidově nazýváme svátkem Tří králů.

Marně bychom však v liturgickém kalendáři nebo v misálu hledali tuto slavnost: pod 6. lednem si vždy přečteme, že je to Slavnost Zjevení Páně. Díky spoustě lidových zvyků spojených s tímto dnem a také všednosti v civilním kalendáři (není to den pracovního klidu), si tento den po církevní stránce jako výjimečný mnozí ani neuvědomují a berou jej jako dozvuky slavení vánočních slavností a svátků. Už jeho starobylost, ale i význam nás však překvapí.

Řecké slovo **epifaneia** označuje náhlé zjevení nadpřirozené bytosti – božství, ale také její viditelnou činnost. U Homéra je chápáno jako zjevení božstva v tele. V antickém chápání také označovalo slavnostní vstup panovníka, jenž byl uctíván jako bůh, do města. Někdy také označovalo oslavu významných událostí jeho vlády a života (také *theofaneia*). V latině bychom mohli použít slova *apparitio*, *manifestatio*, *adventus*. Latinské *natale* znamená narozeniny vládců. Slova *theofaneia*, *epifaneia*, *ta fota* označují liturgickou slavnost spojenou s Vtělením slova Božího.

I když se možná zdá být zbytečná úvaha nad těmito slovy, k pochopení původu svátku jsou nezbytná. Naše další kroky směřují do Egypta, konkrétně do Alexandrie. Jak zmiňuje církevní spisovatel Klement z Alexandrie (150(?)–215, dílo *Stromata*), slavila tam gnostická sekta bazilidiánů 6. leden jako svátek Ježíšova Křtu, což bylo podle jejich bludného učení chápáno jako vlastní narození Božího Syna. Tato bludná nauka mohla být ovlivněna i pohanským slavením v tomto městě, kdy se v noci z 5. na 6. ledna slavilo narození pohanského boha Aióna, boha času a věčnosti. Při něm se nabírala a uchovávala voda u Nilu. K tomu se ještě přidala pohanská pověra, že v noci na 6. ledna vyvěrá na pokyn boha Dionýsia z pramenů ze země místo vody víno, což mnozí křesťané vnímali jako datum prvního Kristova zázraku na svatbě v Káně (kde proměnil vodu ve víno). Takže se nám to hezky zaplétá: máme oslavu vládců, popř. jeho narozeniny, křest Krista a první zázrak v Káně. Církev však vstoupila do těchto nesprávností svým rozhodnutím, aby se oslavil Bůh, jenž se pro lidi stal člověkem, aby nás spasil.

V egyptské Alexandrii na začátku 4. století nacházíme zmínky o slavení 6. ledna jako narození Krista, vtěleného Slova Božího. Odtud se svátek šířil na celý křesťanský východ a později na západ: na Pyrenejský poloostrov (kde se spojuje se svátkem svatých betlémských dětí – neviňátek), do Galie (území Francie) a o něco později i do Itálie (hlavně do Ravenny, která měla bohaté styky s Východní římskou říší), kde se slaví 6. leden dříve než římský svátek Narození Páně. Svátek Zjevení Páně je bohatý obsahově, neboť v sobě zahrnuje narození

Foto: Marie Košíková / Člověk a víra

Páně, poklonu tří mudrců, křest Krista a první zázrak na svatbě v Káně. Křest Krista je slaven jako zasnoubení se s Církví (Origenes, 185(?)–254; svatý Efrém Syrský, 306(?)–373/378(?)). Zázrak v Káně je pak symbolem této skutečnosti (svatý Cyprián zač. 3. století – 258, svatý Ambrož 340(?)–397). 6. leden popisuje jeruzalémská poutnice Egerie (cestopisný deník z konce 4. století) jako den Božího narození spojený s nočním slavením liturgie a procesím z Betléma do Jeruzaléma. Od 2. poloviny 4. století do konce 5. století se narození Páně a křest slavily v Jordáně, Konstantinopoli, Antiochii, Sýrii, Kapadócii a na Kypu. Křest Páně se stal hlavním obsahem 6. ledna. I díky tomu se tento den stal jedním z významných dnů, kdy se udílel křest. V západní části římské říše se slavení 6. ledna začalo objevovat ve 2. polovině 4. století. Zároveň s tím se však začínalo slavit Boží narození 25. prosince, což bylo mnohými místními církvemi chápáno jako svátek vtělení Slova Božího.

Římská liturgie od dob papeže Lva Velikého (400(?)–461) chápe svátek Zjevení Páně jako připomínku poklony tří mudrců Kristu a zjevení velikosti Boha, které se stalo ve světě viditelné skrze tuto jejich poklonu, když se svým narozením ponížil pro nás. Poklona mudrců a zjevení Boha poukazuje na smysl této slavnosti, kdy se Bůh zjevuje a s tím je spojena úcta – poklona nás lidí, základní komunikace víry a obsah bohoslužby (slovo a odpověď).

Západní latinská liturgická tradice spojila v 6. století východní mudrce s hodností královskou (Césarius z Arles 468/70–542). Jejich kult se rozšířil po přenesení jejich ostatků z Milána z kostela svatého Eustorgia do Kolína nad Rýnem roku 1164 arcibiskupem Rainaldem z Dasselu (1114–1167), když vojska císaře Fridricha I. Barbarossy dobyla roku 1158 Miláno. Této výpravy se účastnilo i české vojsko pod vedením knížete Vladislava

I. (II. jako kníže), jenž za to byl císařem ozdoben královskou hodností. Nad relikviemi Svatých tří králů pak vyrostla jedna z největších katedrál světa, do které po svých korunovacích putovali císaři a králové Svaté říše římské a národa německého, aby si vyprosili pro svou vládu Boží požehnání, ochranu a moudrost. I náš Otec vlasti Karel IV. uctíval svátek tří králů, což dokazují jejich fresky v katedrále sv. Víta i v kapli Svatého Kříže na Karlštejně. Jména Kašpar, Melichar (Melchior) a Baltazar jsou připomínána až od 9. století. V evangeliu (Mt 2,1) se nepíše o počtu tří mudrců a počet tří zmiňuje poprvé až Origenes (185(?)–254), přičemž patrně vychází z počtu darů, jenž přinesli Ježíšovi: zlato, kadidlo a myrhu. Možná je pro nás překvapující, že syrští a arménští křesťané mají ve své tradici až dvanáct mudrců, někde na Východě se setkáváme také s počtem dvou, čtyř nebo šesti.

Se slavením Zjevení Páně jsou spojené mnohé prvky, jenž obohacují liturgii tohoto dne a vycházejí z podstaty vývoje této slavnosti. Především se jedná o žehnání vody (tzv. Tříkrálové), což vychází ze slavení křtu Páně v řece Jordán v tento den. Východní církve bohatým obřadem žehnaly vodu Jordánu. Později se tak dělo u řek, což připomíná např. hlavní, tzv. Jordánské schodiště Zimního paláce v Petrohradě, po kterém sestupoval car, vysoké duchovenstvo a celý panovnický dvůr k tomuto žehnání na břehy řeky Něvy. Do západní církve se zvyk žehnat vodu dostal ve středověku, především zásluhou křesťanů, kteří seznámili Západ s tímto svěcením a ponořením kříže do vody. Tento den byl také dnem udílení křtu katechumenům.

Alexandrijská církev každoročně v tento den sdělovala tzv. Velikonočním listem křesťanstvu datum slavení Velikonoc, protože Kristus je nové Slunce, jenž vychází od Epifanie – Zjevení k Velikonocům. Tento zvyk se po Nicejském koncilu (325), kde se řešily spory ohledně slavení Velikonoc, stává pevnou součástí liturgie církve. Později se k ohlašování přidaly i jiné pohyblivé svátky, závislé na slavení Velikonoc. Toto ohlášení se má dít po přečtení evangelia, kdy se tak ve významných chrámech děje zpěvem.

Součástí liturgie slavnosti 6. ledna je i žehnání zlata, kadidla, křídý a myrhy, co jsou věci, které znamenaly zabezpečení poutníků na cestách, obzvláště před nemocemi. Myrha v symbolice poukazuje na Ježíšovo utrpení a pohřbení, zlato na královskou důstojnost Krista, neboť daň králi se odváděla ve zlatě. Kadidlo symbolizovalo Jeho božství a také naplnění starozákonních zaslíbení, že pohané uznají Mesiáše za krále. Křída se užívala jako léčebný prostředek a jako požehnaná na ochranu před duchovními silami zla.

Na toto žehnání při mši navazuje další událost, která je součástí rituálu 6. ledna. Jedná se o žehnání příbytků, které vychází

z předkřesťanských zvyků kolem zimního slunovratu, kdy divá zvěř a zlé síly obcházely obydlí během tzv. hladových nocí: rámusem a také vykuřováním byly odháněny. Je to do dnešních dní zachováno v podobě silvestrovské nebo novoroční střelby. Díky tomu dodnes v křesťanské tradici označujeme svá obydlí nápisem C (K) + M + B s letopočtem příslušného roku, což středověk vysvětlil jako *Christus mansionem benedicat* (Kéž Kristus žehná tomuto domu) a písmena označovala iniciály jmen tří králů.

Ve středověku, zvláště v 11. až 15. století, bylo oblíbené officium hvězdy (*officia stellae*), kdy se jako součást modlitby breviáře nebo mše konal liturgický průvod se zastaveními, která měla připomenout cestu mudrců. Z tohoto vychází v německé jazykové oblasti další zvyk: koledování tzv. *Sternsinger* – zpěváčků s hvězdou, díky jejich oblečení nazývaných také „tři králové“. Obcházejí domy a náměstí, zpívají nebo recitují příběh o mudrcích z Východu a koledují si o dárky (v dnešní době hlavně pro potřebné, na misie, nebo na jiný dobrý účel). Toto koledování pochází pravděpodobně z období protireformace.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

V Charitě přivítali dva nové ředitele

Podzim se v českobudějovické diecézi nesl ve znamení změn. 1. listopadu nastoupil do funkce ředitele tehdejší Městské charity České Budějovice pan František Nestával. Ve stejný den nastoupil také nový ředitel v Písku a Milevsku pan Dalibor Dávid.

Dalibor Dávid, ředitel Charity Písek

DALIBOR DÁVID

Dalibor Dávid vystřídal ve vedení dlouholetou ředitelku, paní Danu Vejšickou, a čekal ho nelehký úkol – sloučení obou Charit. Pan Dávid se profesně v sociální sféře pohybuje zhruba rok. K oboru má ale velmi blízko díky studiu a volnočasovým aktivitám, mezi které patří například putování po sakrálních památkách.

Pamatujete si první moment, kdy jste si uvědomil, že chcete pracovat s lidmi?

Svým povahovým nastavením jsem k tomu tíhnul již od mala, ale uvědomil jsem si to až po promoci v roce 2017. Do té doby jsem studium vnímal jako svůj koníček. Promoce byla jakýmsi potvrzením, že práce s lidmi je mou životní cestou. Musel jsem si ale ještě tři roky počkat, než skončí mé manželce rodičovská dovolená s právě narozenou druhou dcerou, abych svým rozhodnutím, jít do sociální oblasti, neohrozil rodinu snížením příjmu.

Jaké bylo Vaše předchozí zaměstnání?

Necelý rok před nástupem do Charity jsem začal pracovat jako vedoucí noclehárny a nízkoprahového denního centra pro osoby bez přístřeší, zároveň jako sociální pracovník. Předtím jsem se pohyboval ve středním managementu výrobní firmy, a to na pozici plánovače výroby a následně na pozici vedoucího řízení jakosti a environmentu, kde jsem získal manažerské dovednosti.

Proč jste se rozhodl právě pro charitu?

Jak já s oblibou říkám, to já ne, to Duch svatý. A je to tak. Když

jsem uviděl inzerát na tuto pozici, zaplavil mě pocit, který se těžko popisuje. Jako kdyby mě někdo láskyplně objal, vnesl klid do duše a zároveň naplnil touhou. Na pár hodin mě to vyřadilo z běžného provozu a já nedokázal na nic jiného myslet. Musel jsem to zavolat své manželce a ta si myslela, že jsem se snad zbláznil. Tři dny jsem to potom nechal uležet, ale vnitřní pnutí jít do toho neodcházelo. A tak jsem do toho šel. Díky Bohu za tuto cestu. Jsem nesmírně vděčný, že mohu vykonávat toto poslání, kde se snoubí duchovní rozměr s managementem a sociální oblastí.

Můžete čtenářům přiblížit, čím se zabývá písecká charita?

Písecká Charita poskytuje mimo jiné pomoc lidem se sníženou soběstačností. Jde většinou o klienty, kteří jsou chronicky nemocní nebo zdravotně postižení a potřebují pomoci s péčí o sebe či o domácnost, protože na to sami nestačí nebo nemají nikoho, kdo by jim s tím pomohl. Poskytujeme také zdravotní péči v domácím prostředí a máme k dispozici půjčovnu kompenzačních pomůcek. Naše pomoc směřuje také k lidem, kteří nedokáží vlastními silami řešit svou obtížnou životní situaci spojenou se ztrátou bydlení, sociálním vyloučením, rizikovým způsobem života atp. Pro tyto klienty máme k dispozici naši Oblastní poradnu a Středisko pomoci. Sdružujeme také dobrovolníky, kteří pomáhají nad rámec našich služeb.

S jakou představou vstupujete do vedení charity, chcete jako ředitel něco změnit?

Zejména je potřeba naplňovat poslání charity, kterým je šířit milosrdenství – pomáhat lidem v nouzi, ať už v nouzi materiální či duchovní. To se charitě historicky daří, avšak mnohdy nestačí pouze registrované sociální a zdravotní služby. Proto je nutné nastavit spolupráci s farnostmi a být blíže k širší veřejnosti, aby nebyla Charita vnímána pouze s velkým „Ch“ jako organizace, ale také s malým „ch“ jako vlastnost a ctnost každého z nás. Mít ctnost charity vnitřně obohacuje nejen druhé, ale také nás samotné. Každý totiž může pomáhat, a pokud ne zrovna materiálně, tak určitě vlídným slovem nebo modlitbou, což je mnohdy ten nejhodnotnější dar. Jsem přesvědčen o tom, že jakožto bytosti společenské jsme ke vzájemnému pomáhání povoláni všichni. Jinými slovy, všichni to v sobě máme, ať už vědomě či nevědomě. A víme, že je to správné a dobré.

FRANTIŠEK NESTÁVAL

V českobudějovické Charitě zaujal místo ředitele pan František Nestával z Veselí nad Lužnicí a alespoň pracovně se tak vrátil zpět do svého rodného města, do Českých Budějovic. K charitnímu prostředí má velmi blízko, a to jak z prostředí rodinného, tak z pohledu tříkrálového koledníka. Angažuje se také v další neziskové organizaci jako dobrovolník – vedoucí skautského oddílu s věřícími členy, a je akolytou ve veselské farnosti.

Foto: Jakub Jakoubek

František Nestával, ředitel Charity České Budějovice

Proč jste se rozhodl pro místo ředitele právě pro Charitu České Budějovice?

Mé rozhodování opravdu nebylo jednoduché. Bylo více míst, kde bych byl potřebný, ale upřednostnil jsem právě Charitu České Budějovice, a to i z osobních důvodů, neboť moje maminka v Charitě dlouhá léta pracovala a rád bych byl v této práci celému společenství jako věřící člověk nápomocen a uplatnil tak své znalosti a dovednosti v této nové funkci. Víím, jak je složité v dnešní době zajistit odborné síly do jakékoliv práce, proto když mě na počátku oslovil prezident diecézní Charity s touto nabídkou, tak to byl impuls, který mě zasáhl. Je to kněz a člověk, kterého si osobně velmi vážím a když řeknu, že je pilný jako včela, tak mluvím pravdu a víím, že on má včely velmi rád.

Pracujete ve svém rodném městě, jaké to je?

Mám velmi rád České Budějovice, a několik let jsem zde i studoval. Je hezké se po tolika letech vrátit a vidět mnoho míst, která jsou velmi krásně a citlivě opravena. Není to však jen o hezkém pohledu na tato místa, ale i o lidech, kteří zde žijí.

Jaké bylo Vaše předchozí zaměstnání?

Pracoval jsem 16,5 roku na Ministerstvu průmyslu a obchodu, kam jsem předtím odešel z jedné soukromé firmy z Českých Budějovic. Měl jsem možnost řídit sociální agendy na tomto resortu a podařilo se vytvořit velmi účinný a efektivní nástroj ke spolupráci s ostatními resorty. Pracoval jsem v sekci meziresortních záležitostí, kde jsem měl možnost vytvářet a spolupodílet se jako zástupce ředitele odboru na chodu všech agend, které měl odbor ve své náplni. Sekce, odbor a později oddělení se věnovalo přípravě stanovisek k materiálům věnovaným zejména problematice agend nestátních neziskových organizací, zdravotně postižených občanů, sociálního vyloučení, prevence a řešení problematiky bezdomovectví, práv cizinců, romské menšiny apod. Zabýval jsem se i přímou implementací mezinárodního projektu a chodem dětské skupiny, která pomáhá sladit pracovní a rodinný život zaměstnanců. Za přípravu tohoto projektu a jeho realizaci jsem byl přímo zodpovědný. Vždy jsem tvořil dobré jméno resortu a poctivě ho také odpracoval. Nových výzev se v proto v nové práci nebojím.

Jako ředitel máte určitě nějakou vizi, kam by se měla česko-budějovická Charita posunout, je to tak? Prozradíte jakou?

S dlouhodobější vizí se netajím a rád bych s větším úsilím propagoval značku Charita v mém rodném městě v Českých Bu-

dějovicích, a to jak na úřadech, mezi firmami, sponzory a dárci, ale hlavně mezi těmi, kdo nás v budoucnu budou potřebovat. Velké přání – víze je rovněž zajistit pro naše zaměstnance Charity prostor a všechny dostupné prostředky k jejich mnohdy nedocenené práci.

Můžete přiblížit, čím se česko-budějovická Charita zabývá?

Charita České Budějovice má svůj rozsah činnosti v hranicích obce s rozšířenou působností České Budějovice, to je velmi rozlehlá oblast. V tomto prostoru nabízíme: domácí zdravotní péči, osobní asistenci, charitní pečovatelskou službu, službu pro lidi s duševním onemocněním, terénní program pro osoby bez domova, nízkoprahové zařízení pro děti a mládež, sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi, zajišťujeme rovněž provoz domu sv. Pavla, kde je azyl, noclehárna a nízkoprahové denní centrum, taxi pro seniory a zdravotně znevýhodněné osoby. Zajímavými projekty jsou rovněž Budějcká stravenka a Budějcká noclenka, které zajišťují stravu a nocleh pro lidi bez domova a nejnámější pro veřejnost je Tříkrálová sbírka, která pomáhá v mnoha dobrých záměrech. Jsem velmi vděčný všem čtenářům za jakoukoliv pomoc i úsměv, který máte pro Charitu a lidi kolem Vás, kteří to od Vás potřebují.

Andrea Fenclová, Alena Fremrová

Adventní dílna pro rodiny

Na třetí neděli adventní připravilo Diecézní centrum pro rodinu Adventní dílnu pro rodiny na děkanství u sv. Mikuláše a v katedrále výstavu Radost Vánoc, kterou připravila Mgr. Markéta Grillová. V dílně si děti mohly sami nebo s pomocí dospělých vyrobit nejrůznější vánoční dekorace a drobné dárečky. Připravili jsme pro ně takové věci, aby je děti mohly hned odnést domů. I přes náročnou situaci kolem pandemie byl o Adventní dílnu zájem a spolu s dětmi jsme si to hezky užili. Někteří využili nabídky prohlídky nově zrekonstruované budovy biskupství, kterou jim udělal PhDr. Jiří Vácha Ph.D. a umožnila Bc. Markéta Frejlichová. Oběma za to patří velký dík.

Martina Fürstová

V první skupince bylo šest dětí; Foto: Petr Samec

Těsně před Vánoci 2020 jsme ještě stihli zrealizovat projekty domácích slunečních elektráren a slunečního ohřívání vody; Foto: archiv OMI

Pět svateb, spousta pohřbů a možná i rajská zahrada

Drazí přátelé,

srdečně vás zdravím z dalekého jihu. Psaní textů je jednou z mých nejneoblíbenějších činností, a tak dám přirozeně přednost jiné práci, které je stále nad hlavu. Mnozí z vás přesto nezůstali bez informací z naší misie Maraire v Zimbabwe.

Pro ostatní vše v krátkosti shrnu: na konci srpna minulého roku jsme se Charles a já, dva misionáři obláti, nastěhovali do ještě ne úplně vybavené misie St. John v Maraire a začali z ní působit v oblasti, která nám byla přidělena. Několik prvních měsíců jsme na vlastní kůži zakoušeli drsnou krásu života na africkém venkově; nevyhnuli jsme se ani ručnímu pumpování vody do kbelíků z obecního vrtu. Avšak ani poté, co jsme v říjnu díky fundraisingu vyvrtali vlastní studnu a přivedli vodu do misie, jsme si ještě nemohli oddychnout. Oba postarší dieselové agregáty, které jsme dostali k dispozici na pumpování vody, nám postupně vypověděly službu, takže jsme nakonec museli koupit agregát nový. Bylo to možné díky pomoci z darů mnohých z vás.

V prosinci jsme zrealizovali projekt solární energie, takže misie má díky slunci elektřinu i horkou vodu. V dubnu jsme vybavili kuchyň skříněmi a pracovní plochou; v současnosti zařizujeme kancelář misie, takže už konečně slouží ke správě farnosti, k poradám, ke službě fotokopírování a tisku a také k setkávání s lidmi, kteří do misie přicházejí s nejrůznějšími prosbami a problémy. To vše díky finančním darům od vás. Modlíme se za všechny dárce a věříme, že jim to Pán ve své lásce oplatí.

Hmotný rozvoj misie a jejího zázemí je najistotu jedním z našich úkolů, ale neměl by být tím nejdůležitějším. Přišli jsme sem hlásat evangelium a také ho tu nacházet a žít. Je potřeba zmínit, že tu nejsme prvními misionáři; už od 50. let minulého století sem dojížděli misionáři z Gokomere, sousední velké misie. Odvedli určitě ohromný kus práce, protože dnes máme na území naší misie několik set členů církve a deset zděných kostelů. Bylo to vloni na Štědrý den, kdy jsem v jednom kostele musel slavit mši sv. na pravém okraji oltáře, protože na levou polovinu tekla voda dírou ve střeše. Poslední roky byly pasto-

Jedno další setkání otce Karla s mladými; Foto: archiv OMI

Foto: archiv OMI

race i misijní činnost (natož pak správa kostelů) v této oblasti dost zanedbávané. Následkem toho byla například situace začátkem tohoto roku, kdy se k našemu velkému překvapení ke svátosti křtu přihlásilo mnoho starších dětí a mládeže, které jsme znali z bohoslužeb a považovali je za dávno pokřtěné.

Ještě před Vánoci tu budeme mít pět svateb najednou. Jsou to vše páry, které si přejí, aby jejich dosavadní soužití bylo církví požehnáno a upevněno jako svátost. O den dřív tu bude dokonce i jedna „normální“ svatba mladého páru. To je velká vzácnost. Důvodem je kulturní zvyk, o kterém už jste možná slyšeli: muž musí při žádání o nevěstu tučně zaplatit jejímu otci. Rodinná „politika“ je v Zimbabwe opravdu bídná a situace tolika mladičkových maminek bez manželů, které všude vidím, velmi těžká. Zejména ženy – matky jsou tu v tomto ohledu mimořádně silné a odolné. Jak dokáží nést od studny dvacetilitrový kbelík plný vody na hlavě bez držení a k tomu menší dítě přivázané na zádech a starší dítě v náručí, tak dokáží nést také rány osudu i chudobu a každodenní starosti.

Zmínil jsem křty i svatby, a tak zbývají pohřby, že? Pohřby se konají doma, to znamená na dvorku, a tedy pod širým nebem. Na začátku mi vše připadalo nesmírně chaotické až bizarní, protože je všude plno hlasitého zpěvu, hluku a pohybu lidí i volně se procházejících psů, slepic, koz a krocanů. Atmosféru zahluje kouř z ohňů, na kterých ženy připravují jídlo. Budto praží slunce, anebo je zima a vítr, ale něco mezi tím tu asi ani neexistuje. Jako kněz slavím zádušní mši, kážu a pak vedu obřad posledního rozloučení. Rakev se nese k rodinnému hřbitovu, který se někdy nachází hned za domky mezi políčky, jindy i pár set metrů dále v buši. Možná se ptáte, jestli se i na pohřbech tančí. Ano, samozřejmě.

O jakou další pastorační činnost se snažíme? Pokud covid-19 a naše síly dovolí, navštěvujeme spolu s katechisty nemocné a staré farníky v jejich domovech. Přinášíme jim Krista v Eucharistii nebo Svátosti pomazání nemocných a také vlastně přítomnost církve často po mnoha letech, kdy se nemohli dostat do kostela. Snažíme se zorganizovat mládež, povzbudit je k samostatné činnosti v jednotlivých centrech a připravit pro ně hromadné akce se zábavou, modlitbou i katechezí. Pracujeme na formaci katechistů, což je zásadní jak pro vzdělávání farníků ve víře, tak i pro misijní činnost. Kněží sami na všechno vůbec nemůžou stačit, navíc jeden z nich mluví jen anglicky.

Starosti nám působí – jak jinak – peníze. Finanční situace jak nás dvou oblátů v Maraire, tak i misie – farnosti – je taková, že se sotva držíme nad nulou. Potraviny jsou tu teď cenově už srovnatelné s Evropou, ale průměrné platy směšně nízké. Pokud běžný dělník vydělává 50 dolarů za měsíc, má štěstí na dobrou práci. Dobrým ukazatelem bída jsou také naše nedělní sbírky: když se za jednu neděli vybere na třech mších a sedmi bohoslužbách slova dohromady 10 dolarů, tak je to velký svátek. To pak ani nevím, jestli se mám smát nebo brečet. Každopádně z toho pro nás vyplývá, že misie – farnost – nutně potřebuje vlastní zdroj příjmů, aby vše nestálo jen na a nepadalo s nedělními sbírkami a příspěvky od farníků. Proto jsme se s farní radou jednomyslně rozhodli začít s budováním farních projektů, které by měly zajistit aspoň nějaký příjem.

Práce v misii – příprava pozemku pro novou farní zahradu. Měla by se v ní pěstovat hlavně rajčata na prodej, aby se tak zajistil aspoň malý stabilní finanční příjem. Kácení stromů v buši a odstraňování jejich ohromných kořenů si vzali na starost muži mladého, středního i vysokého věku.

Prvním z projektů je „rajská zahrada“ na pěstování rajčat a další zeleniny na prodej. Pozemek už je díky práci chlapů připravený. Nejdřív bylo potřeba pokácet stromy a vykopat jejich ohromné kořeny. Pak se za pomoci traktoru oralo. Dál bude potřeba zahradu oplotit a postavit vodojem a vodovod, aby se dalo zalévat. Druhým projektem je malochov prasat. Chlapi už nám tu vyrábějí cihly. Budeme muset ještě vykácet kus buše na stavbu vepřína a začít se stavbou, samozřejmě včetně oplocení, vodovodu, septiků, skladu atd.

Vím, že je spousta štedrých přátel misii a přátel oblátů. Tímto se tedy obracím na vás všechny, drazí přátelé, s prosbou o finanční dar nebo o šíření naší prosby dále mezi lidmi dobré vůle. Spoléháme na vaši podporu! A děkujeme za všechnu dosavadní! Vždyť už jsme spolu s vámi odvedli veliký kus práce. Tak vás na závěr zdravím šonským „*musare zvakanaka*“ (čtete přibližně jako musáre žakanáka), tedy zůstávejte v dobrém, a posílám vám své misionářské požehnání +

váš o. Karel Mec, Misionář oblát Panny Marie Neposkvrněné
(zprávu otce Karla redakčně zkrátila Hana Koukalová;
nezkřácený text zprávy najdete na www.oblati.cz)

**Misii Maraire, Zimbabwe můžeme společně
podpořit skrze Oblátské misijní dílo**

Č. ú.: 244 816 241/0300

Zimbabwe VS 560

Více informací najdete na www.oblati.cz

O aktivismu jinak

Aktivismus je slovo, které mezi věřícími v české církvi nemá dobrý zvuk. Možná proto, že bývá politizováno a jaksi samozřejmě vřazováno pod levicovou agendu, zatímco katolictví se – neméně automaticky – chápe jako bytostně konzervativní záležitost.

Možná by se o věci ale dalo uvažovat jinak. Podle Wikipedie aktivismus znamená „*intenzivní prosazování určitých cílů z přesvědčení, tj. z osobní motivace v nejrůznějších oblastech společenského života*“. To samo o sobě není nic závadného. Samozřejmě ale bude záležet na tom, o jaké přesvědčení se jedná, jaké jsou ty konkrétní cíle a jestli se „*intenzivní*“ nezaměřuje za „*agresivní*“.

Posledně řečené se týká především formy a metody. Aktivisticky jednat lze intenzivně a kultivovaně zároveň – například působením v médiích, prostřednictvím umění, veřejnou osvětou, ale také založením komunity, zřízením družstva, členstvím v nejrůznějších hnutích, finanční podporou fair-trade výrobků či důsledným postojem dobrovolné skromnosti ve vlastním životě. Nebo – v rámci církve aktuálně – synodalitou. Pokud si snad aktivismus asociujeme převážně se řvavými kampaněmi, těly ležícími na silnici, hladovkou nebo nahou dívkou, která na posvátné půdě vykřikuje cosi nevhodného, může to být hlavně problém nedostatečného rozlišování, protože se zcela určitě nejedná o ty nejrepresentativnější příklady. Aktivismus není z definice nátlakový a často stojí ve službě objektivního dobra. Aktivistické postoje, za nimiž se mnohdy skrývá spousta mravenčí práce, se daří realizovat mimo jiné díky tomu, že jejich nositelé se vyznačují nejen vytrvalostí, ale i oddaností, obětavostí, nezištností – tedy kvalitami, kterých si v křesťanství vysoce ceníme. Přinejmenším je tedy třeba v rámci aktivismu rozlišovat, pokud možno bez předpojatosti. I když nám aktivistické postupy nemusí být vlastní, neměli bychom na ně v církvi zanevít. Nebylo by to správné ani koncepční.

A nebylo by to ani moudré. U přesvědčení a cílů, o nichž byla řeč výše, jde o obsah. K tomu se můžeme vyjadřovat jako křesťané. Nacházíme v naší tradici nějaké stopy aktivismu? Nehodlám snášet důkazy na podporu této teze, zároveň ale odmítám vidět dějiny křesťanství jako pasivní sled událostí, které by snad měly běžet naslepo, jakýmsi samospádem. Příčí se mi představa života jako dávno vykynutého těsta, v němž už sůl jednou provždy ztratila svou slanost. Být křesťanem nikdy nemělo znamenat pouze přihlížet a konzervovat. Nebýt ani studený ani horký.

Celé to ostatně začalo pohoršením a provokací. Ježíš Nazaretský vůbec nevystupoval jako revolucionář. Nepřišel stávající řády zrušit, ale naplnit. Jeho cíle nebyly politické, jeho touhy nebyly světské. Autenticita jeho postoje, která měla svůj zdroj v Bohu, však neumožňovala lhostejnou reakci. A tak všechno to, co hlásal, a všechno to, k čemu vyzýval, mělo zcela konkrétní praktické dopady jak pro něho, tak pro ty, kteří to nechali vstoupit do svého života. V celých následujících dějinách projevovali křesťané angažovanost pro „svou věc“, která ve vyhrocené podobě znamenala mučednickou smrt a v kaž-

dodenní realitě přinejmenším znepokojovala. Nejednalo se o aktivismus, který chtěl vlastními silami zřizovat ten či onen ráj na zemi, ale také se nejednalo o opovážlivé spoléhání na Boží milost, která to zařídí bez nás a pro nás.

Boží království, základní eschatologická kategorie Ježíšovy zvěsti, krásně vyzdvihuje charakter křesťanského aktivismu. Boží království je hlášáno jako svrchovaná skutečnost, jež není výsledkem lidského úsilí a je nadřazena jakýmkoli lidským představám. Jeho příchod nelze vypočítat, ani ho nelze uspišit budovatelskou zaníceností. Současně s tím je Boží království skutečností bezprostředně zasahující do života. Člověk na něm může mít podíl vírou a modlitbou. Znamená mimo jiné opak pochybností a usmolené lidské ustaranosti. Boží království má i svůj sociální rozměr. Je zpodobováno jako hostina a teď je otázkou, koho jsme na ni pozvali. V evangeliích nenacházíme žádnou definici Božího království, ale nespočetné příklady a Ježíšovo vlastní jednání nás přivádí k náhledu, že se jedná o skutečnost vztahovou a hodnotovou, jejíž růst je nenápadný, takřka neviditelný. Vlastně je poměrně snadné tento růst přehlédnout – a přesně to by se mohlo stát tam, kde je člověk opojen vlastními silami, schopnostmi, vlastním výkonem a neutuchající aktivitou. Na druhou stranu je právě tak zrádné nedělat nic. Klíčové se mi zdá zjištění, že kdo opravdu chce pochopit, v čem spočívá Boží království, je pozván, aby nevyhnutelně vstoupil. Dokud člověk zůstává v roli pozorovatele, nepochopil.

Bylo by poněkud zvláštní, kdyby poznávacím znamením křesťana měla být pasivita, rezervovanost a disciplinovanost, jako kdyby víra byla především záležitostí slušného chování. Někdy je přece třeba prolomit bariéru, utrhnout zámek na dveřích. První a základní význam aktivismu, daleko před jakýmkoli významy politickými, spočívá tak možná docela prostě v tom, že člověk své vlastní přesvědčení aktivně žije a aktivně předává. Jelikož se přitom dotýká nejhlubší vrstvy své existence, nemůže to z logiky věci činit distancovaně. Určitě se u toho může mýlit a zcela určitě u toho bude hřešit. Půjde však s kůží na trh, protože to myslí naprosto vážně.

Mgr. Lucie Kolářová Dr. theol., Katedra teologických věd TF JU,
odborná asistentka; badatelské zaměření:
Teologická antropologie, Teologie stvoření
(speciálně diskuse s přírodní vědou) a Eschatologie.

Za Mikulášem do katedrály

Pastorační středisko letos nabídlo mateřským a základním školám v Českých Budějovicích a okolí dva programy v katedrále sv. Mikuláše v době kolem svátku oblíbeného biskupa sv. Mikuláše. Dva programy byly proto, aby skupiny, které v minulých letech tento program již viděly, měly možnost dozvědět se i něco nového. Program jsme navíc rozšířili na dva týdny a skoro všechny námi nabídnuté časy byly školami využity. Další novinkou bylo zapojení většího počtu lektorů, protože je to časově náročné. Jsme velmi vděční těmto dobrovolníkům a především – máme i od nich kladné ohlasy a příslib pomoci v dalších letech.

Co všechno děti se svým pedagogickým doprovodem mohly v katedrále vidět a zažít? Tak především se mohly seznámit s postavou sv. Mikuláše a ve druhém programu také se sv. Barborou a sv. Lucíí. Obě tyto světice mají svátek právě v adventu a děti znají z domovů a ze škol tradice, které se k nim váží. My jsme chtěli, aby také poznaly jejich osudy. Pak jsme dětem vysvětlili, co je advent, kde se vzala tradice adventního věnce a ukázali jsme jim obě sakristie, kam se lidé běžně nedostanou. V nich si děti mohly přivonět ke kadidlu, podívat se na barvy ornátů, a dokonce vidět ostatek sv. Mikuláše. Na závěr programu děti čekalo překvapení. Ze sakristie, kde před tím byly, najednou přišel Mikuláš a přinesl dětem svůj atribut (jablíčko) a také kartičku, kterou si děti mohly odnést domů, a ještě s ní pracovat. Překvapení z příchodu Mikuláše bylo velké, děti ani nedutaly a jen si to užívaly. I my jsme byli obdařeni radostí a množstvím otázek, které děti při programech pokládaly. Jejich zájem nás vždy oblažuje.

Martina Fürstová

Program o sv. Mikuláši se dětem z družiny ZŠ Rožnov v Českých Budějovicích velice líbil.

karmelitánské
nakladatelství

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

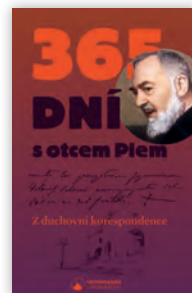
Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice; www.kna.cz, www.ikarmel.cz

365 dní s otcem Piem

Kapucínský světec nás vybízí, abychom se vydali na cestu s Ježíšem, a ukazuje pevné body, na kterých stojí autentická křesťanská existence.

Výbor z duchovní korespondence sv. Pia z Pietrelciny je cenou sbírkou duchovních inspirací i poučení praktického rázu. Učíme se tu hlouběji prožívat víru v Boha, mít opravdovou naději v náročných životních etapách, milovat bližního a upřímně mu odpouštět. Kapucínský světec nás vybízí, abychom se vydali na cestu s Ježíšem, a ukazuje pevné body, na kterých stojí autentická křesťanská existence. Z jeho dopisů je patrné, jak naplněný byl jeho život v Boží přítomnosti a jak ohleduplně se věnoval těm, kdo se světili jeho duchovnímu vedení.

vázaná, 539 stran, 499 Kč

Milý Herode...

Tajemství Vánoc v dopisech svědkům vánočního příběhu a dalším biblickým postavám – Evě, prorokům, praotcům ale i betlémským dětem nebo jejich rodičům.

Pavel Obluk se pokouší proniknout k tajemství Vánoc skrze dialog s postavami evangelia. A je to pokus pozoruhodně živý a aktuální. Ježíš pro něj není různými cvalky, který z matčina klína vítá s úsměvem příchodů gratulanty. Ježíš leží v dřevěném korytě na zatuchlé slámě a je přikrytý kusem hadru. Ušnul, vysílen dlouhým pláčem, stejně jako jeho rodiče. Jsme nad tím schopni žasnout jako pastýři? Zaslouchali bychom v hluku dnešního světa radostný zpěv andělů nad Betlémem? V čem se podobáme třem králům? Bylo Herodovo vraždění nevinů jen bezednou krutostí? Anebo přesvědčením, že k prosazení dobrého účelu lze použít jakékoliv prostředky? Přečtete si pětadvacet nevšedních dopisů, pokoušejících se o odpověď.

brožovaná, 128 stran, 189 Kč

Tachles

Kniha Tachles obsahuje přes dvě stě vtipů a anekdot a také jedenáct povídek známých židovských autorů.

Tachles souvisí s hebrejským slovem tachlit (smysl, účel, podstata) a doslova znamená „k věci“. Také dobrý humor jde k jádru, k podstatě problému – a v tomto smyslu je darem, protože dokáže rozzářit naši tvář ve chvíli, kdy je nám spíše do pláče. Všechny texty se zemitým způsobem střežují do vážných i malicherných problémů člověka i lidské společnosti. Berou si na mušku vztahy v rodině a mezi sousedy, náš vztah k autoritám, obchodní záležitosti, náboženství, politiku, lásku i faleš. V knize Tachles si přijdou na své ti, kdo mají rádi dvojsmysly, černý, laskavě ironický i poněkud nekorektní humor. Vhodný dárek pro milovníky židovského humoru i všechny, kdo se chtějí odreagovat od těžkostí všedního dne.

brožovaná, 256 stran, 329 Kč

Boží ajťák

Jste mladí a zajímají vás svatí, ale jejich životopisy se vám zdají nudné nebo nepravděpodobné? Pak je tento svízně napsaný příběh z covidové doby, v němž vystupuje „Boží ajťák“ Carlo Acutis, určen právě vám.

„Máš leukémii.“ – Daniel se právě dozvěděl asi nejhorší zprávu, jakou si může teenager vyslechnout. Jeho rodiče jsou v šoku. Lékaři vidí jeho budoucnost tak půl na půl. Co bude dál? Daniel se v zoufalství obrátí o pomoc na svého faráře. Kněz ho seznámí s osudem Carla Acutise, chlapce v jeho věku, s velmi podobnými zájmy – který ale už není mezi živými. Daniel si nejdříve pomyslí, co je to za nápad... Ale jak se snaží vyrovnat se svou nejistou budoucností, vzniká mezi ním a svatým chlapcem Carlem pozoruhodné pouto, snad i přátelství.

brožovaná, 96 stran, 179 Kč

150 let domu a škol U sv. Josefa

Dne 5. října 2021 uplynulo půldruhého století od otevření první české dívčí obecné školy v Českých Budějovicích. Z iniciativy biskupa J. V. Jirsíka tehdy přišly do města školské sestry de Notre Dame, které zakoupily pozemek v sousedství České Besedy na tehdejší Vídeňském předměstí, nechaly zde vystavět novou školní budovu a na podzim 1871 začaly ve čtyřech třídách vyučovat česká děvčata z města a blízkého okolí.

Tak vypadá průčelí dnes.

Objekt v dnešní ulici Na Sadech byl zasvěcen sv. Josefu a v průběhu následujících čtyř desetiletí se postupně rozrůstal podle toho, jak vyžadovala potřeba stále se rozšiřujících škol. Počátkem 20. století byl dotvořen současný komplex budov U sv. Josefa, v němž sídlily všechny tehdejší stupně dívčích škol od mateřské po maturitou zakončený ústav pro vzdělávání učitelek.

Školské sestry zde působily téměř osmdesát let s krátkým přerušením během 2. světové války, kdy byly školy zrušeny a budovy zabrány nacistickými úřady. Jejich pedagogické působení si ve městě získalo respekt a dobrou pověst i mimo církevní kruhy, neboť výuka U sv. Josefa byla na velmi dobré úrovni.

S nástupem komunistického režimu roku 1948 přišlo násilné ukončení učitelské práce řeholnic. Ve školním roce 1948/1949 byly církevní školy zestátněny a koncem léta 1950 stihl komunitu U sv. Josefa stejný osud jako téměř všechny ostatní řeholní komunity v tehdejší Československu. Sestry byly vystěhovány ze svých působišť a svezeny na několik míst v odlehlém

Současná komunita školských sester de Notre Dame v Českých Budějovicích.

severním pohraničí, kde pod dozorem pracovaly v textilních továrnách nebo na polích. Objekt U sv. Josefa byl na dlouhých čtyřicet let přeměněn v sídlo okresní a krajské vojenské správy, na což si mnozí ze starší generace ještě dobře pamatují.

Dnešním Budějčákům je dům U sv. Josefa známý především

Budova sv. Josefa počátkem 20. století

díky církevní mateřské škole, která byla otevřena v září 1993, dva roky po návratu školských sester do jihočeské metropole. Někteří také znají kapli sv. Josefa, kam je možné docházet na ranní bohoslužby, čtvrteční večerní adorace, nebo jen tak na chvilku ztišení v průběhu dne. Přestože v objektu probíhá celá řada dalších pedagogických aktivit, mateřská škola zůstávala až do letošního podzimu jediným školským zařízením z široké palety zdejších předválečných škol, které bylo obnoveno.

Nyní, neplánovaně, avšak velmi symbolicky přesně po 150 letech, se sem v září 2021 vrátila i základní škola, a to v podobě českobudějovické pobočky Soukromé česko-anglické základní školy Volyňka. Tato malotřídní škola již několik let úspěšně působí ve Volyňce a ve Strakoniciích a snaží se o integrální vzdělávání a komplexní rozvoj dětí. V mnohém se doplňuje s koncepcí zdejší mateřské školy a věříme, že spolupráce obou subjektů přinese plody a školy U sv. Josefa budou opět cenným přínosem výchovně-vzdělávacích snah v Českých Budějovicích.

Komunita školských sester je nyní stejně početná jako na začátku před 150 lety, kdy stálo pouze nejstarší křídlo budovy. Objekt je pro ni poněkud velký, ale ve spolupráci s přáteli a několika organizacemi se sestry snaží využít ho tak, aby naplňoval odkaz jejich zakladatelky Alexie Le Clerc, která vždy toužila zakládat domy, kde by se konalo co nejvíce dobra. Místo má po půldruhém století již svého genia loci a mnozí se shodují, že sem chodí rádi...

Dana Jakšičová – sr. Fidelis

Foto: archiv školských sester v Českých Budějovicích

Duchovní obnova pro seniory s otcem biskupem Pavlem Posádem

Po počátečních nejistotách s tím, jestli se obnova bude konat a za jakých podmínek, jsme se nakonec v pátek 10. prosince sešli v klášteře na Piaristickém náměstí. Před desátou hodinou přišel i otec biskup Pavel Posád a obnova mohla začít.

Otec biskup mluvil o smyslu a tradicích adventu a připomněl, že někdy se může stát, že se advent někam ztratí a nečekaně se objeví Vánoce. Co s tím ale dělat? Otec biskup použil zamyšlení jednoho kněze, v kterém byla zajímavá jedna myšlenka: musíme si uvědomit, že žijeme v konkrétní historické a kulturní realitě a musíme přestat mentorovat a naříkat. Nemůžeme přece jít podříznout na náměstí vánoční strom se slovy, že ještě nejsou Vánoce a ignorovat zvyky, které dnes patří do předvánočního období a násilně lidi vracet do doby minulé. Spíše hledíme řešení, aby se nám i v této uspěchané době nevytratily duchovní hodnoty spojené s adventem a Vánoce-mi a abychom neminuli to podstatné. I nás může povzbudit myšlenka, že Ježíš při svém narození přišel do reality společnosti a kultury tehdejší doby, aniž by ji změnil. Naplnil ji prostě svou přítomností. A tak i my vnášíme do okolí tam, kde žijeme, křesťanského ducha prožívání adventu a Vánoc. „Věřím, že advent je dobou čekání, ale domnívám se, že je to On, kdo spíše čeká na nás, než my na Něho, a že až se přece jen zklidníme a zastavíme, budeme vnímat, že je nám blízko. Věřím, že Ježíš stále přichází a že se může narodit i v maštali našeho shonu, našich nákupů, večírků a koncertů.“ A tak se můžeme modlit, abychom ho objevili i uprostřed své práce a starostí, ve své únavě i při setkání s přáteli, a nečekali, až se naplní naše představy o Vánocích a přípravě na jejich slavení.

Pan biskup dal účastníkům prostor na dotazy, a tak v reakci na jednu otázku nám podrobně vylíčil průběh letošní pouti biskupů *Ad limina* v Římě. A poté jsme se odebrali na mši do kostela Obětování Panny Marie. Po mši nás čekal oběd, ale ten jsme nejprve museli s kolegyní přivést z jídelny biskupského gymnázia do kláštera. Senioři ale v teple počkali a užívali si toho, že měli mezi sebou otce biskupa a mohli si v klidu popovídat. Ve dvě hodiny jsme se ještě sešli na vrátnici biskupství, kde nás PhDr. Jiří VÁCHA, Ph.D. provedl biskupskou rezidencí. Za prohlídku jsme byli opravdu rádi a pěkně si ji užili.

Jak se vyjádřil otec biskup, akce byla vydařená. Zúčastnění senioři už se těší na další setkání či obnovu a nejlépe zase s panem biskupem.

Jsmo rádi, že jsme mohli prožít obnovu s panem biskupem Pavlem a využít prostory v klášteře na Piaristickém náměstí a že jsme si mohli prohlédnout prostory nově opraveného biskupství.

Za seniory Iva Hojková,
Diecézní centrum pro seniory

DIECÉZNÍ CHARITA

si připomněla 30 let od svého vzniku

Diecézní charita České Budějovice oslavila 1. prosince své 30. výročí. „Českobudějovická diecézní Charita byla založena v roce 1991 diecézním biskupem Mons. Antonínem Liškou. Již 30 let tak plní své poslání – službu milosrdné lásky všem lidem v nouzi, bez rozdílu. Ulehčujeme život zdravotně postiženým, seniorům, lidem bez domova, obětem domácího násilí, rodinám s dětmi, matkám samoživitelkám a cizincům.“ doplňuje ředitel Jiří Kohout.

V pondělí 6. prosince 2021 se sešli podporovatelé a příznivci Charity na mši svaté u příležitosti slavnosti sv. Mikuláše, kterou celebroidal otec biskup Vlastimil Kročil. Společně si tak v českobudějovické katedrále připomněli 30 let od založení diecézní Charity. V průběhu mše ředitelé, ředitelky a zástupci Charit nesli

Foto: Jakub Jakoubek

zapálené svíčky, které odevzdávali otci biskupovi. Každá svíčka symbolizovala jednu Charitu v diecézi. Za procesím pak přinášely dary chleba a vína paní Faberová a paní Čermáková, bývalé ředitelky diecézní Charity. Zazněly zde i slova vděčnosti, nejen dárcům a příznivcům za jejich podporu, ale také poděkování zaměstnancům za jejich práci. Bez nich by Charita nemohla dál plnit své poslání a pomáhat lidem v jejich těžké životní situaci.

Alena Fremrová

Boží žena na jihu Čech

Už potřetí se setkaly ženy z projektu „Boží žena na jihu Čech“. Příští a mnohem větší sraz bude na jaře!

Povídání, modlitby, dortíčky i podpora. Duchovní obnova pro ženy je otevřená i dalším z Českých Budějovic a okolí. Vše začalo online projektem „Boží žena na jihu Čech“. Ženy měly možnost přihlásit se jednoduše přes email ke kartičkám s úkoly,

Foto archiv Božích žen

písněmi a verši z Bible. Úkoly pak plnily doma v soukromí. Během této online duchovní obnovy ale některé ženy zatoužily setkat se. Z téměř anonymního prostoru se tak stala duchovní obnova z očí do očí neboli od srdce k srdci. Ženy se poprvé setkaly v září 2021. Jejich touhu povídat si a sdílet bolesti i radosti života jedno setkání ale neuspokojilo. A tak se ženy začaly scházet u dobrého jídla i pití, u seriálu The Chosen, ale hlavně u Písma, písní chval a společných modliteb. „Vypadá to na nový začátek něčeho většího a dobrého. Prosíme čtenáře o modlitby. Víme, že to, co je mezi námi, je vzácné a je třeba to chránit,“ uvědomuje si autorka online duchovní obnovy Anna Houzarová z Pastoračního střediska v Českých Budějovicích.

ZVEME K SOBĚ DALŠÍ

Duchovní obnova je stále otevřena dalším ženám, které touží po společenství. Pokud se chcete připojit, napište na email **budejckechvaly@gmail.com**. Také je možnost přihlásit se k odběru kartiček z online duchovní obnovy, ze které společenství vzešlo. Stačí na již zmiňovaný email napsat slova „BOŽÍ ŽENA NA JIHU ČECH“.

NA JAŘE SE CHYTÁ VĚTŠÍ SETKÁNÍ

Pokud to koronavirová situace dovolí, Pastorační středisko chystá v únoru 2022 větší veřejné setkání pro všechny ženy, které to už dlouhou dobu zvedá ze židle, ale něco je pořád drží v anonymním prostoru. „Společenství vás posiluje a vy posilujete společenství. Každá jedna z vás může být dalším dílem skládačky i v našich životech. Určitě se nebojte přijít,“ povzbuzuje Anna Houzarová. Na připravovaném setkání ženy mohou vyslechnout životní svědectví, dozvědět se zase o trochu více z duchovní teorie na téma strach, čistota, odvaha, jedinečnost Boží ženy a dalších. V případě zájmu o únorové setkání sledujte naše stránky **prolidi.online**.

Anna Houzarová,
Diecézní centrum pro misie a evangelizaci